

Anmeldt for Mord

*Historier fra
virkeligheten*

Telefonen ringte en vanlig kontordag.

– Hallo det er lensmannen, jeg har fått et problem.

– Javel, hva dreier det seg om.

– Det har ringt en mann og anmeldt deg for å ha drept kona hans. Han har meldt det som mord.

Jeg ble litt kald på ryggen.

– Hvem dreier det seg om?

– Jo det er NN. Han fortalte at kona var blitt dårlig natt til i går, så han ringte legevakta. Da kom det ganske fort en dokter og ga henne to sprøyter, like etterpå døde hun. Det vil han anse for å være et opplagt mord, sa han. Hun hadde da ikke vært så dårlig, mente han.

– Jeg tenkte jeg skulle ringe deg og spørre hva du synes jeg skal gjøre.

Jeg tenkte litt, så svarte jeg overraskende klartenkt, jeg husket jo saken.

– Jeg vil tro det ikke er vanlig prosedyre at politiet ringer til den anklagede morderen og ber om råd i etterforskningen. Du har vel lært på politiskolen hva som skal gjøres.

– Ja, men jeg kan jo ikke ta det helt alvorlig. Jeg kjenner jo deg som en solid kar.

– Jeg vil at du skal etterforske det på vanlig måte med rettsmedisinsk obduksjon og forklaringer. Jeg vil ikke ha det dysset ned. Jeg vil ha ordentlig saksbehandling så det ikke skal kunne reises tvil om noe som helst i ettertid.

– Jeg er enig med deg i det. Vi får gjøre det på den måten.

– Takk for det. Hyggelig av deg å ringe.

Det som var skjedd var at jeg altså ble oppringt ved 1-tida en vinternatt. Meldingen var at det var en dame som var tungpusten. Mannen ga ikke videre alarmerende anamnese, så jeg dro dit for å se, før jeg tilkalte ambulanse. Hun var forøvrig passert midten av 70-årene.

Jeg kom nokså fort fram, gjennom en julekortskog inne på åsen, til en liten rød malt stue.

På sofaen lå det en dame som var cyanotisk og med skummende, fulminant lungeødem.

Jeg tilkalte ambulansen, ga henne oksygen og intravenøs furosemid og morfin på vanlig måte, og så døde hun.

Jeg prøvde litt halvhjertet å tenke resuscitering, men avlyste dette etter en liten konferanse med meg selv.

Mannen hadde virket noe desorientert da jeg kom. Han mente det ikke så så ille ut så han gikk og hentet ved. Da han noe senere kom inn igjen kikket han på henne og

antydte at hun så ikke så særlig bra ut. Jeg måtte jo si at det var gått galt med henne. Han virket egentlig nokså uberørt av dette.

Jeg spurte ham om hun hadde vært dårlig før. Han fortalte at hun hadde vært slik flere ganger før, siste gangen i Arvika for et par uker siden, men hun kom på sykehus, og da var det gått bra så han hadde ikke ment det var så alvorlig.

Så kom ambulansen, og vi valgte å få dem til å ta henne med seg.

Jeg avsluttet med en liten støttesamtale med mannen, som jeg for øvrig ikke kjente fra før, og dro så hjem og ante fred og ingen fare.

Forløpet videre var at hun ble rettsmedisinsk obdusert.

Det ble påvist diverse tidligere og stort ferskt, hjerteinfarkt og akutt lungeødem.

Jeg skrev min forklaring som mordanmeldt. Det ble ikke tatt ut tiltale.

Jeg har tenkt en del på at jeg har en jobb hvor man risikerer alvorlige anklager på grunn av misforståelser og at det er bra politi og domstoler er så kloke her i landet at vi allikevel stort sett kan være trygge, men at ved uflaks og uheldige omstendigheter kan vi allikevel få det ufortjent ubehagelig, spesielt når vi er helt alene på åstedet.

Jeg er glad han ikke gikk til media.

Erling Egenæs

